

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

PROSINEC 2014

Přechod pohoří Fagaraš 2014

Jiří "Kozel" Kantulák

Přechod pohoří Fagaraš nacházející se v Rumunsku jsme plánovali již před cca 25 lety, ještě s Jirkou Grosmanem (náš vedoucí turistického kroužku TK-B). Tak jsme se letos cca po čtvrt století konečně vydali na tento klasický trek. Vyrázili jsme ve složení já (Kozel), má dcera Terka, Petr Fridrich a Pétáš s Denisou.

1. den (22. 8. 2014) – odjezd

Původně jsme plánovali jet autobusem, mezinárodní linkou, ale do poslední chvíle nebyl znám přesný počet účastníků zájezdu. Po odseparování odpadlíků již nebyly k dispozici místenky na námi zvolený termín, a tak jsme se rozhodli jet autem. Sice v pěti nic moc pohodlí, ale zase

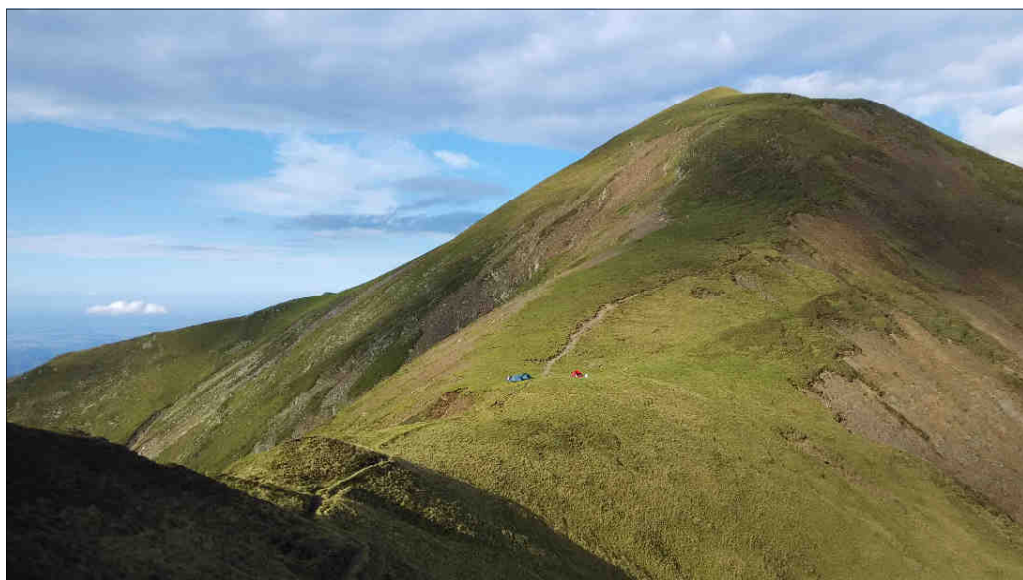
jsme sebou mohli sbalit plno nepotřebných krámů, které se nám na hřebenu pěkně pronesly. Po počátečních zmatcích (zapomenuté pohory, výměna peněz na poslední chvíli apod.) jsme kolem šesté vyrazili směrem Brno – Bratislava – Budapešť – Rumunsko. Česko, Slovensko jsme profrčeli, Maďarsko přes noc za poslechu čardášů v maďarštině (zhruba asi 3 hodiny v kuse).

2. den (23. 8. 2014) – příjezd do Rumunska

Z Maďarska do Rumunska jsme přešli přes hraniční přechod Nădlac ráno kolem páté hodiny. Na přechodu jsme vyměnili eura za lei, koupili rumunskou dálniční známku a pokračovali dále do Aradu, odtud po nové super dálnici směr Timișoara, pak standardní silnicí na Lugoj a čím dále horší silnicí přes průsmyk do města Deva, pak zase dálnicí až za město Sibiu. Odtud po celkem slušné silnici podél pohoří Fagaraš, které bylo v mracích, a tak jsme ho vůbec nezahlédli. Celý rozlámaní, hlavně osazenstvo zadní části vozu, jsme kolem poledne dorazili

do Zărnești. Zde jsme zaparkovali na plácku u nádraží, kde jsme se pustili do balení batohů a redukci zásob a oblečení. I přesto batohy měly kolem 25 kg, holky měly batohy s poloviční váhou. Takto nacpané bágly jsme odnesli na perón. Já s Denisou jsme jeli zaparkovat auto na googlem vyhládnuté parkoviště u horské chaty Plaiul Foii. Zbytek výpravy hlídal bagáž na nádraží. Chata Plaiul Foii se nachází cca 12 km od Zărnești v údolí mezi pohoří Fagaraš a Piatra Craiului. Parkoviště se nám zamlouva-

chal být a občas nás potajmu pozoroval.

Tímto ač novým vlakem, přesto děsnej courák, jsme se drkocali něco kolem 4 hodin, tak není divu, že jsme všichni vytuhli. Vystoupili jsme ve stanici Podult Olt a opět jsme čekali hodinu na další spoj. Chlapecká část výpravy navštívila místní putyku, vždy jsme koštovali pouze rumunské pivo, i když většinou měli i české. Všichni jsme se shodli, že to Ru-

lo, ale přesto jsme zašli za majitelem místního bufetu a domluvili se s ním, zda by nám auto týden nepohlídal. Bez problémů souhlasil, a když jsem mu dal flašku Becherovky, tak hned otevřel vrata a nechal nás zaparkovat uvnitř zahrady. Moc jsem si oddechl, neboť týdenní zanechání auta jsem se docela obával. Hned jsme se vypravili pěšky na nádraží, chvílemi jsme i popoběhli a zkoušeli stopovat. No naštěstí nás vzalo hned druhé auto, mladá rumunská rodina se dvěma malými dětmi vzadu. Denisa se věnovala konverzaci a já odpočíval. Byli jsme vysazeni hned u nádraží, naši hlídající už popíjeli místní lahváče.

Asi za deset minut nám odjížděl vlak do Brašova. Hned co jsme sedli do vlaku, tak jsme se pustili do jídla. V Brašově jsme maturovali s koupí lístků, neboť ve většině rumunských vlacích musí být zakoupena i místenka. Měli jsme již předem vybraný spoj, ale nebyli jsme schopni s paní prodávající lístky domluvit na námi požadovaném spoji. Po delší době nám paní vysvětlila, že námi zvolený vlak již ujel, neboť jsme si zapomněli přeřídít hodinky, a že jsme v jiném časovém pásmu. Po hodině čekání Brašovském nádraží, kde jsme si připadali v době před 25 lety u nás. Ve vlaku jsme se rozvalili hned v prostoru u dveří, sic místenky byly jinam. Průvodčí, když viděl naše batohy, svačinky a lahváče, tak nás ne-

muni mají pivo docela dobré.

Na stanici jsme také poprvé poznali zdejší toulavé psi, tedy takovou nádražní odrůdu, každému psovi něco chybělo, tomu kus ocasu, jinému kus nohy. Náš poslední vlak byl špinavý motoráček, ještě s dřevěnými lavicemi, za jízdy to vypadalo, že se každou chvíli rozpadne. No naštěstí jsme s ním jeli pouze ¼ hod do stanice Valea Marului. No stanice Valea Marului je spíš zastávka s železničářským domkem s obsluhou a nikde žádná vesnice. Však na nás dva železničáři koukali, jak kdybychom spadli z nebe. Když se ptali kam jdeme a my odpověděli, že chceme jít přechod Fagaraše, tak ani pořádně netušili, kde začíná stezka. Ale na druhou stranu nám hned nabídli, že můžeme v domku přespát. Začínalo se stmívat, a tak jsme nabídku přijali. V bývalé čekárně jsme si ustlali na zemi. Před spaním jsme ještě pojedli venku na lavičce za neustálého otravování toulavých psů, též nádražní odrůdy. Ještěže jsme spali pod střechou, v noci přišla šílená bouřka.

3. den (24. 8. 2014) – stanice Valea Marului – sedlo Saua Corbului

Nemohl jsem dospat rána, jakmile se rozednilo, hned bych vyrazil na cestu. Ostatní ještě byli zalezlí ve spacácích, tak jsem aspoň vytáhl mapu, študoval cestu a dělal jiný rachot, abych ostatní zbudil. Po určité době se mi to podařilo. Posnídali jsme v čekárně na karimatkách při současném balení batohů. Rozloučili jsme se s nádražáky a vyrazili na trek.

Cesta vedla podél tratě, odbočku na zkratku jsme naštěstí minuli, jelikož jsme si nebyli jistí, tak Petr vytáhl svůj mobil a dle mapky jsme pokračovali dále. Došli jsme k druhé odbočce a začali stoupat, což byla vlastně náplň dnešního dne. Zpočátku pouze lesem, takže výhledy nic moc, zato jsme viděli na cestě čerstvý medvědí trus. Hned vzápětí jsme s Pétášem na čele narazili na divočáka, stál cca 10 m před námi. Zařval jsem jak tur a kanec zdrhnul. Od té doby jsme se drželi spolu, občas někdo písknul či bouchnul hůlkami o sebe. Počasí celkem ušlo, chvíli sluníčko, chvílema se honily mraky. Kolem poledne se zatáhlo, zrovna jsme na zarostlé louce nabírali vodu, když začalo bouřit a pršet. Schovali jsme se do polorozpadlé pastevecké chýše. Krčili jsme se všichni v pláštěnkách i s batohy pod kouskem zbylé

plechové střechy, naštěstí slejvák trval necelou hodinku. Kdo měl, si vzal návleky a vyrazili jsme mokrou travou zpět do lesa a zase stoupali.

Po dvou hodinách jsme konečně dorazili nad hranici lesa. Les skončil znenadání a objevila se rozlehlá horská louka. Vydali jsme se přes ní azimutem k nejbližšímu vrcholu. Na oblý hřeben jsme vylezli již za mlhy a začínajícího mrholení. Jelikož jsme našli celkem rovné místo, postavili jsme stany a pustili se do vaření. Dojídali jsme

již za deště. Večer jsme strávili v našem stanu, kde jsme se cpali slaninou se sýrem a troškou pálenky. Před západem slunce i dokonce přestalo pršet.

4. den (25. 8. 2014) – sedlo Saua Corbului – sedlo za Vf. Gârbova

Ráno bylo vydařené, pěkné rozhledy do krajiny pod Fagarašem. Řeka Olt, kolem které jsme se předevčírem trmáceli vlakem, byla pod závojem mlhy. Celkem rychle jsme měli sbaleno a šlapali vzhůru.

Sluníčko nám svítilo na cestu a brzo jsme potkali stádo ovcí. S pasákem jsme se dali do řeči i popili pálenky, evidentně mu nechutnala. Něco jsme nafotili, hlavně Terka myslím, že máme vyfoceně všechny psy na Fagaraši a blízkém okolí.

Dále jsme stoupali po travnatých kopečkách k vrcholu Budislavu. Cestu jsme si opravdu užívali, každou chvíli jsme se kochali krajinou, pásli se na borůvkové plantáži a ujídali z batohů, abychom si je ulehčili. Konečně jsme dorazili na vrchol Budislavu (2343 m), z něho byly vidět i nejen skalnaté partie Fagaraše vrcholy Serbota a Negoiu, ale i stádo pasoucích se koní.

Mírně jsme sestoupili do sedla Portita Avrigului a odtud strmě dolů k jezeru Avrig (2007 m).

Opět jsme byli v mracích a mrholilo. S radostí jsme shodili batohy. Půlka výpravy šla hledat vodu a druhá zatím uvařila čaj. Při čaji a sušenkách jsme se rozhodovali, zda zůstaneme u jezera či budeme pokračovat. U jezera bylo krásně, tedy až na zákoutí za velikánským balvanem, u kterého jsme právě vegetili. Bylo zde smetiště konzerv a sklenic, mezi kterými se bohužel i vyjímal plechovky od Hamé apod. Bylo pouze kolem čtvrté hodiny, rozhodli jsme se, že ještě kousek popojdeme. Následoval úsek šikmým traverzem v prudkém svahu místy zajištěného řetězy. Vrchol Gârbova (2188 m) jsme obešli zprava a dorazili jsme do pěkného sedla, před námi se klikatila pěšina na vrchol Scara (2306 m). Měli jsme toho dost, a tak jsme se utábořili, pustili se do vaření a odpočívání. Proměnlivé počasí se čím dál víc zhoršovalo, s Petrem jsme ještě sestoupili cca 200 m výškových metrů k potoku pro vodu, nahoru jsme již šli za tmy. V sedle s námi ještě byl manželský pár z Polska a za tmy dorazil pár z Rumunska.

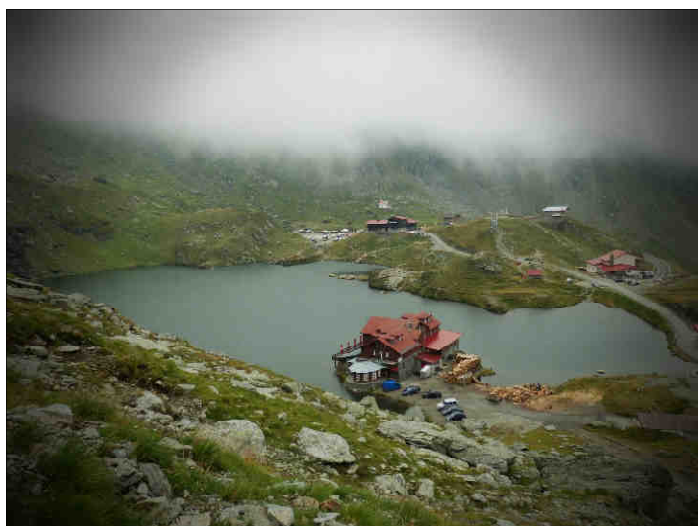
5. den (26. 8. 2014) – sedlo za Vf. Gârbova –

Strunga Ciobanului

Noc byla větrná, chvílemi jsem myslel, že stan i s námi uletí do doliny. Rumunskému páru se větrem stan totálně složil, tak hned za svítání překotně balili. Ráno bylo mrazivé a nikomu se nechtělo ze stanu. Balení stanů v takovém větru bylo opravdu úžasné, Petra švihla poletující šňůrka do oka a do konce treku měl malé móňo. Přechod vrcholu Scara do sedla Saua Scării byla klasická jebanice v mlze a mrazivém větru. V sedle jsme okamžitě zapadli do nové refuge, kde jsme vzbudili místní osazenstvo tvořené třemi rumunskými kluky. Pustili jsme se do vaření čaje a debatili jsme s Rumuny o dalším úseku, kteří nás při takovém počasí o jeho absolvování odrazovali. Po čajíčku jsme se rozloučili a venku se rozhodovali jak dál.

S Pétášem jsme se shodli, že sami bychom pokračovali po hřebenu přes vrcholy Serbotu a Negoii. Ale vzhledem k děvčatům jsme zvolili náhradní cestu spodem přes chatu Negoii a štr-

binu Strunga Ciobanului zpět na hřeben. Ze sedla jsme se tedy vydali po cestě značené modrým křížem dolů. Hned pod hřebenem vítr ustal a čím níže jsme klesali, tím se oteplovalo, až jsme ze sebe svlékali, co se dalo. Kolem dvanácté jsme dorazili k chatě na úžasném místě. Chata byla otevřená, ale bez jakýchkoliv hostů. Na chatě vařili pouze ráno a večer, nakonec se nám paní podařilo přesvědčit a udělala nám vajíčka, která jsme zapíjeli výborným rumunským pivem. Venku bylo již krásně, tak jsme se přesunuli ke stolům ven, kde jsme se slunili a s Pétášem jsme si pochutnávali na kávě.

Nakonec se tato varianta nejevila až tak špatně. No moc se nám nechtělo, ale vydali jsme se na cestu směr štrbina Strunga Ciobanului. Traverzovali jsme zpočátku lesem, a pak kosodřeví-

nou po úzké pěšině plné můstků přes strže s výhledy do doliny pod námi. Prostě úžasná cesta většinou po rovině, taková oddechovka, která končila nad hangem s rovným placem a přírodním amfiteátrům s vodopády a pohledem na vrchol Serbota. Krásné místo na odpočinek a případný bivak.

Nu pouze jsme zde vegetili a s leností koukali na následující výšvih. Jelikož nám nic jiného nezbývalo, tak jsme se vydali dále. Po prudkém stoupání jsme se dostali do boční dolinky, kde již byla vidět štrbina Strunga Ciobanului. Počasí se opět kazilo a představa, že nás chytne déšť či bouřka někde ve štrbině, nás přesvědčila, že

radši zabívakujem zde. Mezi kameny jsme upravili místo, že se tam nacpaly naše stany. Dost se ochladilo, a tak jsme hned po večěři zalezli k nám do stanu a mastili karty.

6. den (27. 8. 2014) – Strunga Ciobanului – Lacul Capra

Ráno vypadalo, že se počasí opět umoudřilo. Ještě za snídani jsme pozorovali stádo kamzíků. Hned na úvod dnešní etapy nás čekalo překonat štrbinu Strunga Ciobanului, která je zajištěna řetězy. Nu, jak řekl Petr, aspoň trochu adrenalin, který ale zrovna Terka nemusí. Děvčatům jsme s Pétášem batohy přenesli, a tak jsme přechod štrbiny absolvovali dvakrát (ještě jednou s našimi batohy).

Další úsek k jezeru Lacul Căltun (2153 m) se zdál nekonečný, neboť jak jinak se opět zkazilo počasí. Takže za mlhy a mrholení jsme přetravzovali skalnatou dolinu a přes hřeben sestoupili k jezeru. (No, ještěže jsme si tento úsek nechali na druhý den, včera by to byl asi pěkný opruz). V postarší refugi u jezera již vařila trojice rumunských turistů, ale i tak jsme se vetřeli dovnitř a vařili jsme čaj,

abychom se trochu zahřáli. Po odpočinku jsme vyrazili dále po hřebenu na vrchol Lăitel (2390 m). Mezitím Terka někde splašila toulavého psa, a tak jsme měli dalšího do party. Vrchol jsme dobyli za mlhy, škoda, určitě z něj musí být hezký výhled.

Trasa dále pokračovala po pěkném místy skalnatém hřebeni až k vrcholu Paltinului (2399 m). Z vrcholu jsme sestupovali směrem k jezeru Lacul Bâlea (2030 m), zde vede známá Transfagarášská magistrála. U jezera začíná tunel na druhou stranu hřebene. Je zde též velké parkoviště, spousta stánků a též mototuristů. Jakoby mávnutím proutku se vyčáslilo a z hřebene jsme měli komplex u jezera Lacul Bâlea jako na dlani. Sestup byl opravdu ošklivý,

7. den (28. 8. 2014) – Lacul Capra – refuge Portita Vistei

Ráno bylo opět hodně větrné s mrholením. V sousedství postavené dva stany byly napůl zbořené, ale jejich majitelé jsou pořád uvnitř. Po rychlé snídani, ještě rychlejší balení a tradá na cestu. Doufáme, že se počasí během dne umoudří. Mlha okolo nás, tedy žádné výhledy a docela velký vítr, aspoň že přestalo mrholit.

Trasa nyní vede po úzkém skalnatém hřebínku místy zajištěného řetězy (.....). Mužská část si říká aspoň trochu adrenalinu, ženská část si to evidentně nemyslí (ono v tom větru nic moc,

žádná pořádná cesta, spíš samé erozní rýhy vzniklé od davů, které zde podnikají „výstupy na hřeben“.

Po čtyřech dnech na hřebeni mě zde připadalo přelidněno. I náš nový člen se zde v davu ztratil (naštěstí). V první fázi jsme koupili plechovkové pivo a usedli venku ke stolu. Po chvíli se do nás pustila zima, a tak jsme se přesunuli do jedné ze zdejších lepších restaurací. Ceny v přepočtu na Kč vycházely slušně, a tak jsme se pustili do vybírání v jídelním lístku, objednávání a následné konzumaci přinesených dobrot. Po jídle jsme s Péťášem neodolali kávě a meruňkovému koláči. Mezitím Denisa s Petrem šla dokoupit na tržiště podél silnice docházející zásoby chleba a na ochutnání místní sýry a vyuzené maso. Též jsme dokoupili petku místní kořalky na dlouhé večery ve stanu. Opět se začínalo kazit počasí, a tak jsme se radši vydali vzhůru na hřeben k jezeru Lacul Capra (2249 m).

V půlce stoupání se totálně zatáhlo a spustil se liják, nasadili jsme pláštěnky a spěchali k jezeru, kam jsme dorazili totálně promočení. U jezera bylo celkem dost stanů, ale nakonec jsme si vybrali celkem obstojné místo, rychle jsme postavili stany a začali svlékat ze sebe mokré oblečení. Terka prohlásila, že to je první místo, kde se dá vykoupat, a že jsme stejně mokří a šla do jezera. S Petrem jsme se tedy nedali zahanbit a provedli rychlou jezerní hygienu. Péťáš, který vrtěl hlavou, nakonec též neodolal studené koupeli ve studeném lijavci. Ve stanu bylo příjemně, ale vzhledem k dešti jsme dnes u nás nepořádali žádný kulturní večer, ale zalezli jsme do spacáků.

ale zase v mlze nejsou exponovaná místa tak „exponovaná“). V jednom z úzkých míst hřebenu se míváme s třemi rumunskými turisty, dáváme se s nimi do řeči, usrkáme si každý hlt kořalky. Od dnešního výstupu na Visteia Mare (2527 m) a Moldoveanu (2544 m) nás odrazují vzhledem k počasí a časové náročnosti, navrhují nám odbočit k chatě Podragu (2136 m). Uvidíme. Po zdolání vrcholu Mircii (2461 m) následuje docela ošklivý sestup k plesu Lacul Podu Giurgiului (2270 m). Zde odpočíváme a i vaříme oběd (poprvé za celý trek), smíření s tím, že sestoupíme na chatu Podragu, což by asi znamenalo konec přechodu, neboť z časových důvodů by jsme to nestihli.

Posílení vyrážíme do sedla Saua Podragului (2307 m), zde nakonec padne rozhodnutí, že budeme pokračovat dále po hřebeni. Šlapeme tedy do nekonečných serpentýn k vrcholu Visteia Mare v čele s Terkou (které, co se týká drá-

pání do kopců, to šlape nejlépe z nás). Ve $\frac{3}{4}$ na pět jsme na vrcholu. Mlha, opět vítr, neodmyslitelně si dáváme vrcholovou prémii na nejvýše dosaženém místě hřebenu Fagaraše.

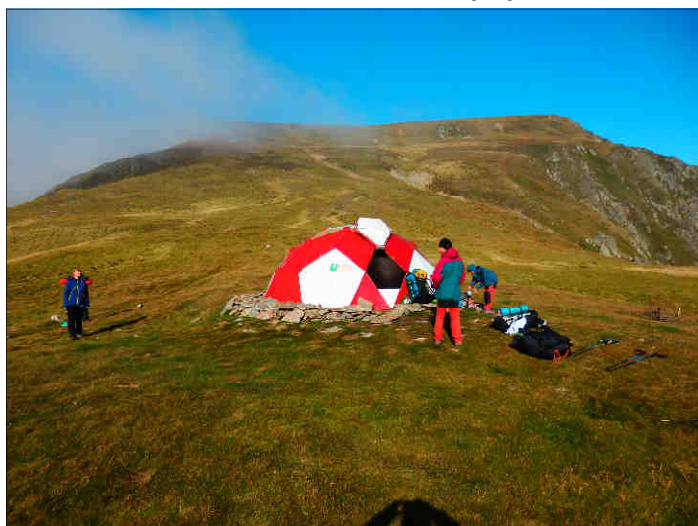
Půl hodiny vzdálený nejvyšší vrchol Moldoveanu (2544 m) vzdáváme. Stejně nejsou žádné výhledy a čeká nás nepříjemný sestup do sedla Portita Visteii (2310 m). V sedle jsme vtrhli do refugiu, kde jsme nekompromisně zabrali vrchní palandy (spodní již obsadila rumunská mládež). Byli jsme utahaní, ale spokojení, že máme nejtěžší část přechodu za sebou. Pustili jsme se do vaření a společnou večeři z našeho kotlíku jsme jedli na námi okupované vrchní palandě. Za tmy, kdy už jsme se všichni chystali k spánku, ještě dorazila trojice Poláků (tedy konkrétně dvě Polky a strašně vysoký kluk). Rumuni jim vyklidili batohy z lavic a nádobí ze stolu, na které se hned uložila polská děvčata ke spánku, na chudáka dlouhána zbyla ta nejkratší lavice v refugiu.

8. den (29. 8. 2014) – refuge Portita Vistei – Vf. Zârnei

Ještě za tmy vyráží rumuská část refuge nalehko směr Moldoveanu. My stáváme až za světla. Konečně krásně, vaříme snídani a mezitím se snažíme usušit mokré věci z předešlých dvou dnů. Loučíme se s Polákama a s dobrou náladou začínáme další etapu. Po ránu je sice chladno, ale jasno a krásná panoramata okolo. I vrchol Moldoveanu vylezl z mlhy a je krásně nasvícen, trochu zamrzí, že jsme tam nebyli, ale co se dá dělat. Na vrcholu vidíme rumunskou mládež z refuge.

Na bočním hřebenu vrcholu Gălăescu Mare usedáme na batohy, dáváme si kokino, vyhlížíme do kraje a vyhříváme se na sluníčku. Petra chytla fotografická mánie, fotí jak o závod, Pétáše a Denisu si šteluje jako své mo-

dely, a pak i sám sebe.

Po chvíli šlapání opět sháníme vodu, nakonec musíme sestoupit cca 100 výškových metrů k prameni. Desinfekce do vody dochází, z původních 30 kapek na PET láhev postupně snižujeme na 12 kapek, zatím bez žádných následků. Další úseky jsou opět nenáročné s panoramaty, stády ovcí a jejich pasáků. Proti pasteveckým psům již máme svou taktiku kruhové obrany s vystrčenými hůlkami, ale stejně si vždy oddechne při příchodu pastevece. Pastevci vždy chtějí cigára, ale bohužel jsme všichni nekuřáci, tak jsou zklamaní (no, někteří i naštvaní). Z toho jednoznačně plyne poučení „Do Rumunských hor vždy s krabičkou cigaret, i když jsi nekuřák“. U jednoho z dnešních pasáků, kterému jsme dávali kořalku, jsme ani ne-

poznali pohlaví. Nakonec jsme se všichni shodli, že to byla ženská. Na vrcholu Iezerul (2429 m) potkáváme borce (Rumuna) v gumákách uříznutých do výše polobotek. Ale jinak horal každým coulem, vypráví nám, jaké všechny hory v Rumunsku prochodil a též nám radí, kde máme přespát. Následuje dlouhý a pozvolný sestup do sedla Curmătura Zârnei (1923 m). Poprvé se ocitáme na hřebu Fagaraše pod hranicí 2000 m.

V sedle je sice refuge, ale nemůžeme nikde najít pitnou vodu. Tak odpočíváme a cpeme se rumunskými sýry a masem. Přichází pastevec pro cigára, opět zklamání. Ptáme se na vodu, která je ale hodně nízko. Pak ale říká, že pokud půjdeme dále do sedla Brătilei, tak je cestou. Tedy nám nezbývá než pokračovat dále. Na svazích kopce Zârnei (2223 m) opravdu vodu nacházíme. Cesta do sedla Brătilei je nekonečná, a tak zůstáváme v bezejmenném sedle s pěkným výhledem. K večeri Denisa vaří kuskus, na kterém si moc pochutnáváme. Po dlouhé pauze máme opět společenský večer u nás ve stanu s kartami a povinnou vnitřní desinfekcí ve formě rumunské kořalky, které pořád nemůžeme přijít na chuť.

9. den (30. 8. 2014) – Vf. Zârnei – cabana Plaiul Foi - odjezd

Ráno je opět krásně, ale docela zima. Snídani si dopřáváme až v sedle Brătilei (cca 21xx m) u špinavé refuge ve tvaru fotbalového půlmíče. Opět následuje stoupání na vrchol P. Popii (2229 m), pak už pouze klesáme. Cestou ještě potkáváme u jednoho z mnoha stád ovcí pasáčka. Klučina hned somruje tužkové baterie, něja-

ké nacházíme a přidáváme k tomu i tatranku. Klučík se fotí s holkami, má obchodního ducha, hned nabízí Terce svezení na oslu.

Radši pokračujeme dále. Kopečky se více zakulacují a s výhledy to už též není nijaké slavné. Pouze na východě se vynořuje vápencové pohoří Piatra Craiului, k němuž se upínají naše zraky, neboť v jeho podhůří je cíl naší cesty.

Při sestupu z posledního vrcholu Comisul (1883 m) narazíme opět na stádo ovcí, jejich psy vypadají dost agresivně, tak stádo obcházíme obloukem. Jsme již za stádem a psi se pouští za námi, pasáci nic z nás neměli, tak dělají, že je to nezajímá. Pomálu ustupujeme,

hrozíme hůlkama i svíráme v rukách kameny, rozhodnutí je použít. Nakonec to psi vzdávají. Na hranici lesa odpočíváme, dojídáme poslední zbytky chleba a sýrů. Cesta dolů lesem je značená mizerně, nakonec značku úplně ztrácíme a tedy scházíme dřevorubeckou cestou prudce dolů do údolí. Cesta se postupně mění pouze v potok. V údolí přebrodíme potok a jsme na široké blátivé lesní cestě. Ještě nás čeká 10-12 km k chatě Plaiul Foi (850 m). Sotva ujdeme sto metrů, přijíždí a samo zastavuje nákladáček s mladými dřevorubci. Hned se ptají, zda nechceme svést, usilovně kýveme, že ano. Bato-hy házíme na korbu ke dřevu a psovi, sami usedáme do kabiny na zadní sedačku. Prostě úplně úžasný závěr, cesta je hrozně dlouhá a jednotvárná. Dřevorubci nás vysazují přímo u chaty, dáváme jim 10 euro na pivo a moc děkujeme. U chaty míříme hned k bufetu, kde si dáváme lahváče a jsme všichni nadšení, že jsme u cíle. Bohužel nemají nic k jídlu, tedy balíme bagáž do auta, poděkujeme majiteli bufetu za hlídání auta a jedeme asi kilometr k luxusní hospodě.

Sedíme venku a luštíme jídelní lístek. Nakonec jsme s jídlem moc spokojeni. S posledním pohledem na krásné stěny pohoří Piatra Craiului se loučíme s Fagaraší, nasedáme do auta a frčíme domů.

Závěrem

Moc povedený trek, počasí (na to, že se jedná o Fagaraš) výborné, pohodloví lidé jak na hřebeni, tak i dole, zbavili jsme se předsudků o Rumunsku.

Kozel

Podobnost čistě náhodná?

Hádej hádej kvakoši, kdo je větší komik. Slavný francouzský herec Pierre Richard nebo náš klubový náčelník Letoš? A který je který? Správné odpovědi zasílejte do kvakerské centrály - penzion „Beim Trocken Würst“, Bernava-Zákoutí. :)

Pozvánka na Novoroční ráchání

Dne 1. 1. 2015 kolem 13.00 hod. vypukne již zavedená akce splachování prachu uplynulého roku a to na Bandě na straně směrem k Otvicím.

Pozvánka na Přejezd Krušných hor na kouzelných prkýnkách

V termínu od 23. - 25. 1. 2015 by mělo v návaznosti na sněhovou nadílku vyrazit několik nadšenců do bílé stopy z Chomutova do Nakléřova. Kdo se nezúčastní, jakoby nežil :).

Přišly chladné, podzimní dny a Jířa zavelel k útěku do Arca. Obeslali jsme naší horoklubovou mládež, pobláznili kamarády a známé slibem „tričkových teplot“ a za velké pomoci Pavla Petrůky během tří dnů zorganizovali oslavu Dne vzniku samostatné ČSR (28. října) ve vesničce Stravino asi 17 km od Arca a jezera Garda. Počet účastníků výletu tradičně kolísá, až se ustálil na číslici 16. Většinou horolezci, ale taky cyklisti a „skokani z útesu“ (basejump). Ubytování nám zajistil Pavel v rodinném domku u staršího italského páru a v pátek 24. října vyjely z Chomutova dva plně naložené transportéry.

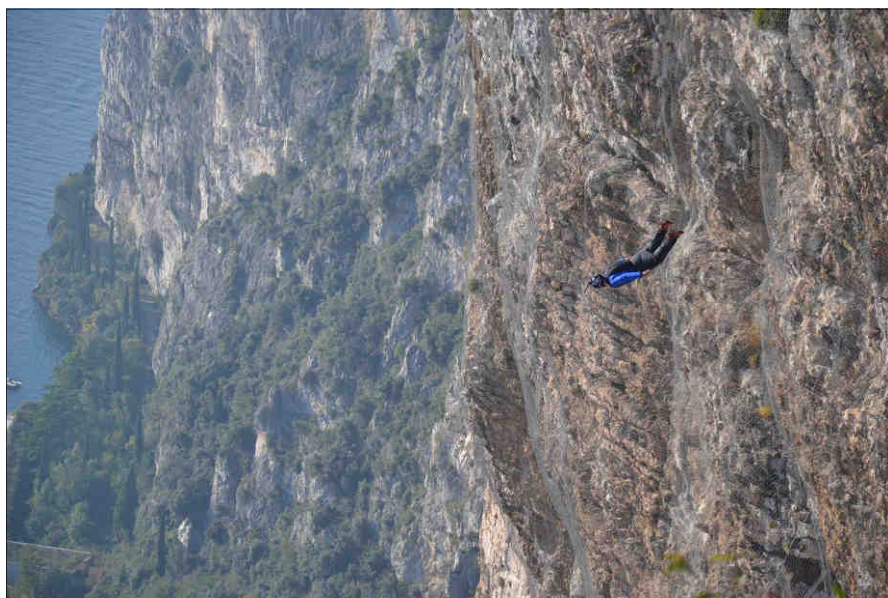
Na Brenneru ležel sníh a v noci byla protivná zima. Ale než jsme se v sobotu ráno domluvili, kdo kam půjde sportovat, bylo slunce nad obzorem a velmi příjemně hrálo. Dvě lezecké trojky vyrazily na Sluneční plotny (Parete Zebrata), dvě dvojice s dětmi do lezeckého parku na hoře Monte Baone a zbytek výpravy na kola. Úplně se od nás odpojil Honza Nebeský, který měl svoje lezecké plány a odjel lézt s Ivanem Bublou, který byl v Arcu také. Lezecký park Baone je hezky udělaný a udržovaný, ale bohužel velmi navštěvovaný a tedy uklouzaný. V pravé části jsou několika délkové těžší cesty (4a – 6a) v nakloněné plotně po malých a místy žádných stupech a chytech (slang. rajbák). V levé části je několik vyborhákových cest obtížnosti 3a,

v kterých se učí lézt a jistit malé děti. Jířa ten den nelezl. Natáhl dětem lano v jedné z těch lehkých cest, povaloval se v trenkách na kari-matce a nahříval se jak ještěrky, kterých kolem běhalo nepočítaně. Broněk s Šalotkou si našli jedinou volnou část stěny – vypečené, rajbákové 6a. Pak se ještě uvolnilo vedle vedoucí 5c a 5b. Většina přítomných lezců se držela v cestách nižší obtížnosti, ale nakonec před přetlakem lezců ustoupili i Broněk s Šalotkou do bezpečí parkoviště. Ale slibovaná tričková teplota byla, děti si ještě pohrály v Arcu v parku a výtečnou italskou zmrzlinou jsme den završili. Skupina, která vyrazila na Sluneční plotny, se na rozlezení pustila do kratších cest (cca 180 m) v levé části stěny a stihli vylézt dvě cesty : Donne 5b a Trento 5b. Odpoledne si Pavel s Karlem odskočili „skočit z útesu“ a po návratu nám pouštěli natočené záběry ze seskoku. Nevím, jestli nebyli zklamaní, když basejumping Šiša nazvala blbým sportem, kde hodinu jedeš autem, další hodinu stoupáš pěšky, pak 18 vteřin letíš, zase jedeš hodinu autem a na závěr hodinu balíš padák!

Neděle byla jak vystřižená z žurnálu. Jířa s Fílou odjeli do zábavního parku Gardaland a Šiša s klukama vyrazila na cyklovýlet. Broník už jel sám na kole a Davídek se vezl v rikše. Sraz jsme měli odpoledne v Arcu. Maruše nebylo nějak dobře, ale přesto se vydala na procházku k jezeru Cavedine. Pro zbytek výpravy jsem v průvodci vybral několika délkové cesty v Arcu, ve čtvrti Laghel. Všechno báječně klapalo, počasí parádní, teplota tričková, ale na místě jsem bohužel zjistil, že jsem vybral oblast, odkud už jsem před pár lety šel zklamaný s Honzou Ungrem. Nástupy cest jsou v soukromé zahradě chráněné ploty a ostnatým drátem. Nevím, jak jsem mohl zapomenout, jak jsme se tenkrát kvůli ne příliš hezké, dvoudélkové cestě drápali přes plot a sestupovali nepříjemně exponovaným hřebínkem. Zatímco jsem hledal v průvodci náhradní řešení, Karel s Šalot-

Na cyklostezce

Karel v akci

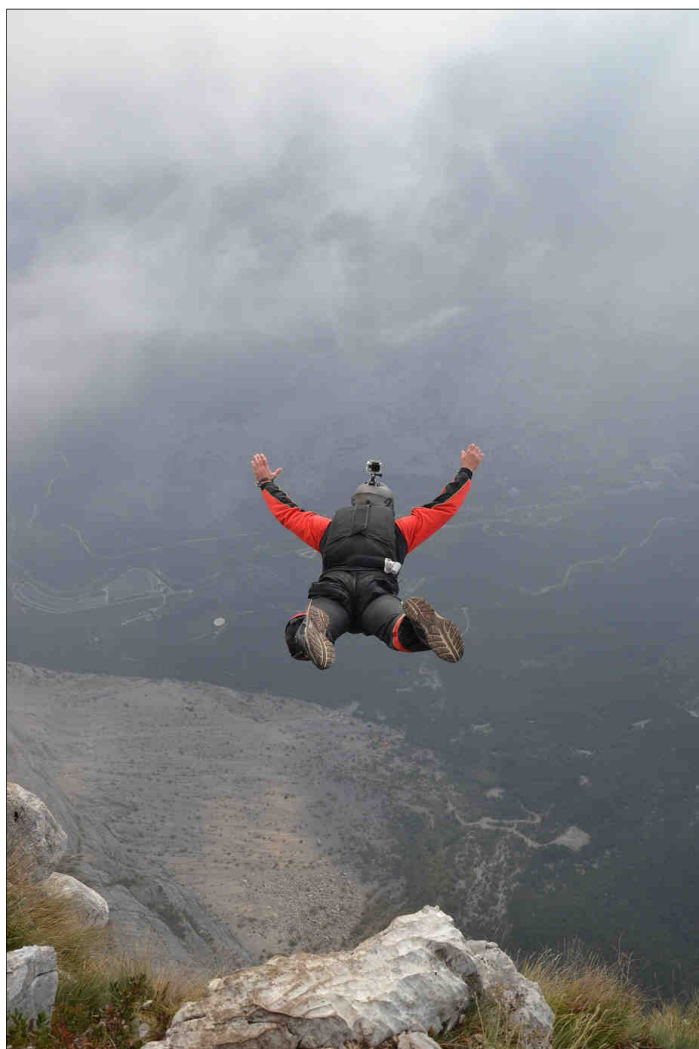
kou si vylezli jednu cestu v nedaleké sportovní oblasti, a pak jsme se urychleně přesunuli pod Monte Colodri. Při včerejší večerní poradě nám Jířa doporučoval 230 metrů dlouhou cestu Via Barbara V+/VI na pilíř Zanzara. Prý je hezká, ale je potřeba sledovat nákres, protože místy jsou tam velmi obtížné varianty. My měli průvodce, ale protože se jednalo o náhradní plán, nákres jsme neměli. Díky chytrým telefonům s foťákem jsme tenhle problém rychle vyřešili a dvě lezecké dvojky (Karel, Šalotka a Pavel, Deivina) nastoupily do cesty. Já s lezeckými nováčky (Luboš a Jana) šel do lehké cesty, kterou jsem si pamatoval z předloňska. Jako dobrý instruktor jsem cestou k nástupu s nováčky probral všechny záludnosti vícedélkového lezení včetně bloudění ve stěně, sporadického jištění, technicky lezených pasáží a dolézání za tmy. Že mě dnes paměť podruhé zklamala, jsem poznal podle toho, že jsem netrefil nástup a první dvě délky jsem se prodíral příšernou džunglí bez možnosti jištění a štanďem vybudovaným

Partnerská kontrola

na jakémisi vodovodním potrubí. Teprve ve třetí délce jsme se potkali se správnou linií cesty Cinque Stagioni a užili si několik metrů pohodového lezení. Následovala totiž poslední délka, v které jsem si vzpomněl, že jsem z ní vlastně předloni couval, a že ohledně udávané obtížnosti téhle cesty 5c/A0 byla debata na serveru planetmountain, kde RP přelez hodnotili až na 6b+. Udělal jsem v mírně převislém, příšerně silovém a uklouzaném sokolíku několik pokusů, abych zjistil, že jestli máme tuhle cestu dolézt, musím se v nejtěžším místě přitáhnout za expresku a i potom bylo co lézt. Že jsem od za mnou lezoucích nováčků žádnou pochvalu nedostal, je celkem pochopitelné a to nás ještě čekalo přelezání dvou plotů a úprk po soukromé zahradě vyzdobené cedulkami Pozor pes. Ani lezeckým dvojčkám v cestě Via Barbara se moc nedařilo. Některé úseky byly těžší, než čekali a díky rannímu zdržení to vypadalo, že budou dolézat za tmy. Tak radši ze čtvrté délky slanili. Přesně ve chvíli, kdy se začalo ochlazovat, jsme se sešli na parkovišti u cukrárny s Šišou, dětmi, Honzou a Ondrou, kteří jeli na kolech a společně jsme jeli na pizzu. Po návratu z pizzerie nás pak čekalo překvapení v podobě plného pekáče noků al pomodoro, které nám jen tak pro radost uvařil pan domácí.

Další den byl ve znamení mlhy, která se nám právě ten den vůbec nehodila. Vydali jsme se totiž brzy ráno se skokanama na Monte Brento podívat se přímo na skalní ostruhu, ze které basejumperi skáčou do kilometrové hloubky. Nejdřív jsme stoupali autem po úzké, klikaté silničce, a pak šli skoro hodinu na vrchol hory. Traverzovali jsme západním úbočím v typickém podzimním ránu. Chladným vzduchem se povolovaly cáry mlhy, tráva se leskla bohatou rosou a každý zvuk se dunivě nesl do dálky, která by mohla stát modelem impresionistickému malíři. Karel s Pavlem nám cestou nadšeně líčili až neskutečnou romantiku chvíle, kdy se přehoupneme přes vrcholový hřeben, vycházející slunce se do nás opře silou rozjetého kamionu a do oslňující záře bude mizet jeden basejumper za druhým. Už, už to vypadalo, že Šiška podlehne tomuhle nátlaku a odvolá tvrzení, že basejumping je blbý sport. Přehoupali jsme se přes vrchol hory, nastavili tváře.... Místo teplého pohlázení se nám dostalo mžného ochlazení. Sestupovali

Pavlův jump

jsme v husté mlze na ostruhu, kde už se tísnilo víc než deset skokanů. V dálce nad jezerem Cavedine se tu a tam objevil sluneční kotouč jako svítící bod v moři mléka. Skokani toužebně vyhlíželi aspoň mezeru, kterou by v cárech mlhy bylo vidět přistávací plochu, ale od jezera Garda se údolím pohybovala masa připomínající kaši. V jednom krátkém záblesku slunce dva kluci skočili, ale podle Pavla hrozilo velké riziko, že by se bez orientačního bodu při špatně zvládnutém skoku mohli rozletět proti skalní stěně. Nějakou chvíli jsme se zabavili tím, že jsme si z Pavla a Karla dělali legraci, ale postupně nálada klesala společně s tím, jak jsme prochládali. Asi po hodině čekání Pavel zavelel k odchodu. Tvářili jsme se, že odcházíme, ale po očku jsme sledovali oblohu, jestli nás sluníčko jen tak nezkouší. A co myslíte? Bylo tam! Během chvilky se mlžná peřina zvedla a na ostruze Brenty nastala tlačénice. Až na hranu, odkud se skákalo, byla natažená spousta fixních lan, aby se mohli dolů do té hrozné hloubky podívat i čumilové. Měli jsme sedáky, a tak jsme se spustili až do míst, kam se jinak bez padáku

nechodí. Upřímně říkám, že bych to nedal. Ne-skočil bych. Z letadla už jsem skákal, ale tohle bylo úplně jiné. Cítil jsem přetlak adrenalinu jenom z toho, že jsem stál na té hraně a díval se, jak skáčou! Pavel s Karlem skočili a během vteřiny z nich byly jen tečky. Pak se ozvalo mohutné prásknutí, jak se jim otevřely padáky a za malinkou chvíli už přistávali u motorestu vedle Slunečních stěn. Nás čekala dlouhá zpáteční cesta, ale ještě jsme odbočili na vrchol Monte Brento, kde se do nás skoro polední slunce opřelo silou rozjetého kamiónu a pod nevídaně modrou oblohou se nám otevřel pohled do údolí Sarca. Pohled na okolní masivy nás vybičoval ke spěchu. Tričková teplota!

Hned po návratu jsme naházeli do auta lezecké cajky i děti a spěchali do Arca. Jířa s Šalotkou a Deiva s Šiškou se nechali vysadit pod stěnou Monte Colodri a šli do pětidílkové cesty Primi sogni za 6a. Já s Maruškou, Lubošem a dětmi pokračoval ke kapli Santa Maria di Laghel, odkud jsme nejprve sestoupili na prohlídku místní botanické zahrady, a pak vystoupali nahoru do oblasti Muro dell' Asino (přeloženo jako Oslí zed' nebo Zed' oslů, každému podle libosti), které leží na opačné straně Monte Colodri a kudy se bude Jířa s holkama vracet. V této hodně navštěvované oblasti je i podoblast nazvaná Baby wood, kam jsem směřoval s dětmi do lehoučkých odjištěných cest (obtížnost 3a) v kolmé skále. Bohužel sektor Baby wood obsadila výprava německých turistek, které byly prostorově hodně výrazné a „baby“ jim říkali v době, když končila světová válka. Nakonec se mně podařilo najít jeden volný štand a Broník s Filipkem si krátce zalezli a šli s Davidkem dělat blbiny. Já jsem se připojil k Marušce a Lubošovi. Něco jsme vylezli, užívali si tričkové teploty, a když z vrcholu Monte Colodri sestoupil Jířa s holkama, připojili jsme se k nim a kolem hradu sestoupili do Arca k cukrárně na zmrzlinu. Pavel, Karel, Jana, Ondra a Honza se ten den věnovali cyklistice. Při večerním promítání jsme opět otevřeli pár lahvinek vína a při oslavě Šalotky svátku jsme s údivem zjistili, že Šalotka není tak úplně nemluvná a zakřiknutá, jak se celou dobu zdálo. Dokonce to vypadalo, že kdyby byla nějaká pařba, zapadla by velmi dobře do kolektivu. Ale to už jsme nezjistili, protože nás čekal další náročný lezecký den a žádná pařba se nekonala.

Polovina naší výpravy vyrazila brzy ráno do Campione ležícího na břehu jezera Garda. Pavel s Karlem se zase jeli vrhnout z útesu a

Tak kudy?

ostatní se jeli podívat na nádherný východ slunce, kdy se do vás opře slunce silou rozjetého kamiónu ..., ale to už znáte. Tentokrát ovšem kluci nekecali a byl nejenom parádní východ slunce, ale teplota mnohem vyšší než teplota tričková. Bylo 28. října a teplota byla koupací! A tak poslední chvíle před odjezdem zpátky do Čech strávili koupáním a opalováním se na břehu jezera Garda. Šiša s Lubošem, Maruškou a dětmi se vydali na výlet po cyklostezce vedoucí z Arca do Pietramuraty. Šiša s Lubošem na inliních, děti na kolech a Maruška za nimi pěšky. V Pietramuratě měli sraz s Jířou, Broňkem a Šalotkou, kteří jeli lézt na Sluneční plotny cestu Perla Bianca 6b.

Naše lezecká trojka (Jířa, já a Šalotka) se pod stěnami potkala s Nebíčkem a Ivanem Bublou. Kluci spěchali do nějaké kratší cesty, protože Nebíčko se vracel odpoledne domů Pavlovým transportérem společně s polovinou naší výpravy. My došli pod nástup výše zmíněné cesty,

Jířa začal dělat takové to podezřelé hm, hm, hm a „tohle jsem ještě nelezl“ a nakonec jsme nastoupili do vedlejší cesty Quadrifoglio 6c/A0 s tím, že to A0 bude nějaké jedno přidržení nebo přitáhnutí. Úvodní rajbák na 6b přešel Jířa úplně lehce a mě napadlo, že po dnech neúspěchů si konečně vylezu nějakou pěknou, dlouhou, těžkou, sportovní cestu, kterou bych sám nevyvedl. V hodně dobrém tempu jsme vylezli tři délky. Ani nebylo znát, že lezeme ve třech. Tu a tam bylo potřeba překo-

nat hladké plotny a čím výš jsme byli, tím hladší plotny jsme překonávali, ale pořád se dalo lézt čistě. Dolezli jsme na štand k Jířovi, který se podivně pochechtával. Podíval jsem se kudy polezeme dál. Nad námi vedla řada nýtů středem vyhlazené plotny plné vodních žlábků. Trochu to připomínalo velmi mírně skloněnou střechu z vlnitého plechu. Na můj tázavý pohled Jířa pronesl, že už tuhle cestu lezl, nepochodil a zapomněl na to. No nazdar! Tak to už jsem zažil, pomyslel jsem si a můj optimismus se ztratil do nenávratna. Jířa nastoupil a sice ne snadno, ale cvaknul první nýt. Pak balancoval, levitoval a cvaknul druhý. Nohy mu v hladké

Vrchol Monte Colodri

plotně neskutečně ujížděly a v místě, kde mu ležačka podjela, vždycky zůstala na skále podivná zelenohnědá šmouha. Rukama se nebylo držet čeho. Vodní žlábký měly hladké, kulaté okraje. Opravdu jak vlnitý plech. Ještě několikrát Jířa sjel v žlábkách a potom udělal něco, čemu Svinčo říká „Omédův krok.“ Rukou se chytil expresky, vyšlapal nohama co nejvýš, pak jednu nohu pídalkovitým pohybem posouval po skále až někam nad svůj pupek, šlápl na nýt a mírně levitujíc se na něj postavil. Velmi to připomínalo vztyk z dřepu na jedné noze na hlavičce šroubu. Z téhle pozice se natáhl co nejvýš, cvaknul další nýt, při marném pokusu lézt namaloval na skále ležačkama dalších pár šmouh, chytil se expresky, levitoval, šlápl na nýt ... a tak pořád dál celých třicet metrů čtvrté délky. Pak jsem byl na řadě já, a protože jsem lezl na druhém konci lana a mám rajbáky rád, rozhodl jsem se, že polezu čistě. Tohle mé nadšení pro rajbáky mně vydrželo jen k druhé expresce, za kterou už jsem se chytil, vyšlapal nohama co nejvýš... , to je ale obehnaná písnička. Jako třetí levitovala na nýtech Šalotka a to ještě ten mazec nekončil. Před další délkou si Jířa vzpomněl, že když lezl tuhle cestu poprvé, tak ustoupili, protože skálu pokrýval jemný film vlhkého mechu a strašně to klouzalo. Při pečlivějším pohledu jsme zjistili, že skála je opravdu pokrytá jemňoučkým mechem. Jen byl suchý a zůstávaly po něm ty podivné šmouhy. Ještě půlku páté délky jsme odhákovali, protože to prostě jinak nešlo a Jířa nám navrhnul ustoupit. Další dvě délky byly zase plotny a nám zbývala ani ne hodina času, než se slunce schová za hřeben Monte Casale. Tričková teplota rychle klesala a při slaňování poslední délky už nám byla docela zima. V Pietramuratě jsme se přesně podle plánu setkali se zbytkem naší skupiny, odvezli Luboše, rozloučili se s posádkou Pavlova transportéru a šli do pizzerie. Po návratu byl apartmán polo-prázdný. My jsme si

dovolenou prodloužili o jeden den a na rozloučenou s Itálií jsme si vybrali lezeckou oblast Massone.

Ve středu ráno jsme všechny věci nacpali do auta, rozloučili se s domácími a jeli si naposled užít lezení v tričkové teplotě. Slunce se ten den překonávalo. V Massone bylo dost narváno, ale našli jsme poměrně volnou část stěny. Jířa se vracel do auta pro průvodce, kterého zapomněl a mně se nechtělo na něj čekat. Od oka jsem si vyhlédl cestu, která vypadala lezitelně a pověsil první pytel. Jířa se nějak loudal nebo co, a proto jsem se pustil do vedlejší cesty a pověsil druhý pytel. Vypadalo to na dost úspěšný den. Naštěstí se Jířa konečně vrátil s průvodcem a našel pro mě cesty odpovídající mé výkonnosti. Pak přešel ty dvě hrůzy, v kterých jsem pověsil pytle a přidal hrůzy, které jsem radši nešel ani na druhém. Šiša s Šalotkou nás střídavě jistily a lezly za námi. S trochou nadsázky jsem pronesl, že jdu pověsit třetí pytel. A pověsil jsem ho! Byl nejvyšší čas jet domů.

Sbohem slunná Itálie.

Podzimního výletu do Arca ve dnech 24. - 29. října 2014 zúčastnili : Pavel, Karel, Jířa, Broněk, Ondra, Honza, Luboš, Fíla, Broník, Davídek, Nebíčko, Šiša, Deiva, Jana a Šalotka

Broněk

Běh (výstup) na Jedlák

Jiří Šťastný

V sobotu 22.11.2014 se konal již jedenáctý ročník Běhu na Jedlák. Aby to nebylo pro děti tak jednotvárné, připravili pro ně Urbani už den předem „Honbu za pokladem“. Rodiče s dětmi se tak scházejí v Peci již v 10.00 hod a po chvíli vyrážejí jako předvoj na trasu, vyznačenou fáborky. Na cestu se konkrétně vydali: Urbani s Fanoušem, Maruška s Fílou, Deniska s Laduškou a Štěpánkem a Slavoš s dětmi.

Já zůstávám čekat na startu s Hynkem Urbanem a Pepčou Mezníkem, kteří dorazili jako první. Za chvíli přijíždí Kachna, a pak i LeToš s Blahošem a Verčou a nakonec ještě Deivina. Vypadá to, že víc lidí se už nesejde, a tak si беру klíče od závory a vyrážím autem na Jedlák, abych byl v cíli dřív, než tam dorazí běžci a mohl jim změřit čas. V 11:00 hod ale musím zastavit na Svahové, protože je čas odstartovat. Volám LeTošovi do Pece, který odpočítává start, a já zapínám stopky. Na trať vybíhá trojice mužů a jedna žena, v pohodovém vycházkovém tempu za nimi vyráží Blahoš s Verčou, která je po operaci očí, a tak se jdou alespoň projít.

Po odstartování pokračuji autem dál k závoře na Lesné, kde jsem zvědav, jestli od

loňska nevyměnili klíč. Ale je to dobré, klíč pasuje, tak otevírám závoru a pokračuji autem až k vysílači na Jedláku. Je tady celkem mlha a teploměr ukazuje 0,5°C. Na vařiči ohřívám čaj a připravuji tatranky. Blíží se půl jedenáctá, což je čas, kdy by se již mohl někdo objevit, tak se přesouvám na vrchol. Za chvíli se u auta objevuje Kachna, tak ho povzbuzuji do závěrečných metrů. Chvilí po něm přibíhají od západu Hynek s Pepčou a po další chvíli dobíhá i Deivina. Všichni chvíli probírají na vrcholu zvolenou strategii a trasu a mezitím přijíždí autem i LeToš. Jelikož na vrcholu trochu fouká, přesouváme se všichni k autu, kde se občerstvujeme teplým čajem a tatrankami. S půlhodinovým zpožděním dochází také Blahoš s Verčou, připsují se k našemu zápisu do vrcholové knihy a přidávají se k nám do diskusního kroužku. Celkové výsledky letošního ročníku Běhu na Jedlák jsou tedy následující: **VIZ TABULKA**

Po nějaké době volá Luděk Urban, že došli s dětmi na silnici pod Jedlák, ale děti už toho mají dost, tak pro ně mám přijet. Opouštíme tedy vrchol a přesouváme se do hospody na Lesné. Běžci toho evidentně ještě nemají dost, a tak na Lesnou běží. Cestou potkáváme Zdenu s Jirkou a Svinču s Květou, kteří došli na

Muži

1	Kachna (M. Kučera)	34:12 min	
2	Pepa Mezník	36:14 min	2:02:00
3	Hynek Urban	36:16 min	2:04:00

Ženy

1	Deivina Šišovská	37:24 min	
2		min	
3		min	

Traťové rekordy:

muži:			
2011	Pepíno Kotyk	27:17 min	
2012	Martin Jech	28:30 min	1:13
2013	Martin Jech	29:29 min	2:12
2010	Martin Jech	29:54 min	2:37
2009	Tomáš Bubeník	30:45 min	3:28
2006	Pepíno Kotyk	30:57 min	3:40
2008	Pepíno Kotyk	34:03 min	6:46
2014	Kachna (M. Kučera)	34:12 min	6:55
2005	Jarda Ďurkovský	41:23 min	14:06
2004	Pája Suchopárek	45:00 min	17:43
2007	David Šimek	47:29 min	20:12

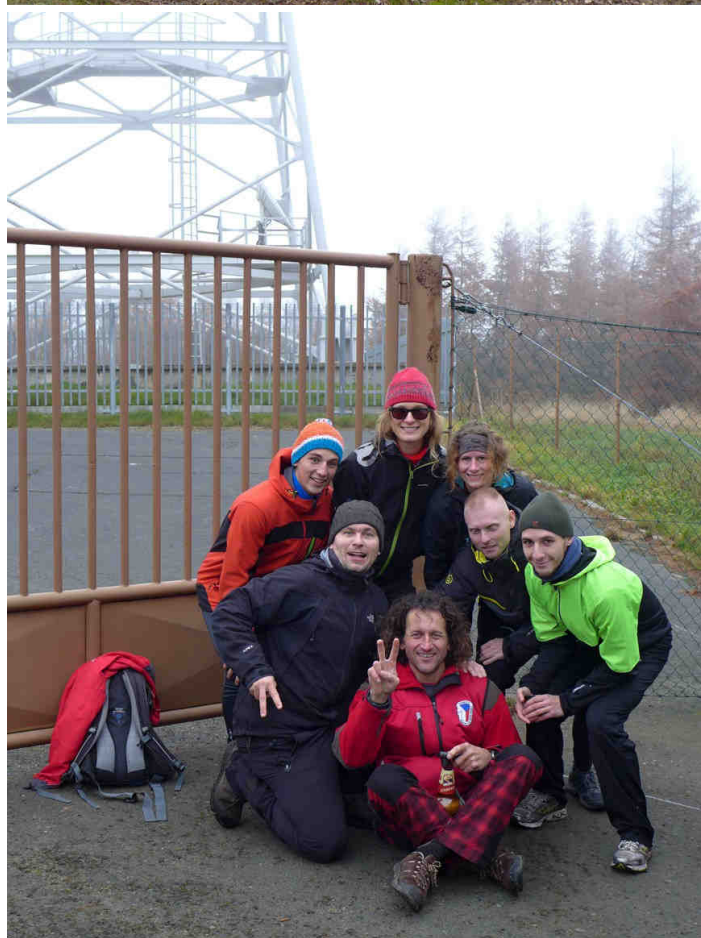
ženy:			
2013	Deivina Šišovská	34:41 min	
2014	Deivina Šišovská	37:24 min	2:43
2011	Deivina Šišovská	37:41 min	3:00
2009	Deivina Šišovská	41:00 min	6:19
2012	Petra Šišovská	42:45 min	8:04
2005	Iva Bartůňková	44:54 min	10:13
2006	Lucka Fischerová	47:22 min	12:41
2004	Deivina Šišovská	49:00 min	14:19
2007	Petra Šišovská	50:43 min	16:02
2010	Šiška Bandaska	52:14 min	17:33

Lesnou auty a na Jedlák se jdou aspoň projít.

Na Lesné v hospodě doplňujeme vydané kalorie a mezi jednotlivými chody ještě stihá Le-Toš vyhlásit výsledky závodu, předat všem účastníkům diplomy a vítězům na chvíli propůjčit putovní pohár. Po jídle se postupně rozjíždíme k domovům a domlouváme se, kde se sejdem na další akci.

Všem ještě jednou děkuji za účast a doufám, že příští rok se opět sejdem na startu.

Jířa

Rubrika Co, kdo, s kým ... za měsíc prosinec bude vydána v následujícím čísle ...

Kvíz nejen pro příznivce zadnic ...

Hádej, hádej znalče zadnic, komu jaká patří?! Správné odpovědi opět zasílejte do kvakerské centrály - penzion „Beim Trocken Würst“, Bernava-Zákoutí. :)

LEDEN 2015

22. 1. 19:00 Jirka Krejza – Sibiř

- O Sibiři přednáší člověk který tam 4 roky pobýval.
- Vstupné 50,- Kč

30. 1. 17:00 – 21:00 Bouldering Session 5

- Závod v boulderingu ze série LEZECKÁ ARÉNA JIRKOV BOULDERING SESSION.
- Podrobnosti na www.lezecka-arena.cz.

